



## בתי המשפט

## בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

בפני כב' השופט גלעד נויטלהמאשימה: מדינת ישראל

מדור תביעות, ע"י עו"ד י' בלבן

- נ ג ד -

הנאשם: אלברט חביב

ע"י עו"ד ח' משגב

ג ז ר ד י נ

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בשלוש עבירות של מעשה מגונה, לפי סעיף 348 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן-החוק). שתי עבירות בוצעו בנסיבות המנויות בסעיף 345 (א)(1) לחוק ובסעיף 345 (א)(3) לחוק (אישומים חמישי ושישי), ועבירה אחת בוצעה בנסיבות המנויות בסעיף 345 (א)(3) לחוק (אישום ראשון). [ההדגשות בכל מקום בגזר הדין הן שלי - ג'נ'].

הנאשם זוכה מהעבירות שיוחסו לו באישומים שני, שלישי ורביעי. [אציין: הנאשם זוכה מהעבירה שבאישום שלישי, על אף שקבעתי, שהראיות מטילות בו חשד כבד (כמפורט בהכרעת הדין - עמ' 129 עד עמ' 138)].

התובע ביקש שעל הנאשם יוטל עונש מאסר בפועל ממושך, מאסר על תנאי, ופיצוי למתלוננות שירן, מיטל ואנט (להלן - המתלוננות). הסניגור ביקש, שעל הנאשם יוטל עונש שניתן יהיה לרצותו בעבודת שירות.



## בתי המשפט

## בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

שקלתי לנאשם את כל השיקולים והמידע שלקולא: הנאשם הוא בן כ-55 שנה, נשוי, אב לארבעה ילדים וסב לנכדים. מאז שנת 1980 הנאשם עובד בניהול חנות, עם בני משפחתו. אין לנאשם עבר פלילי. הנאשם שירת שירות צבאי מלא. הנאשם שירת כ-15 שנה במשטרה. במהלך שירותו, בשנת 1976, הנאשם קיבל תעודת הצטיינות על גילוי אומץ לב בהצלת ילדים מדירה בוערת ועל מסירות בפעולות נוספות (בתסקיר שירות המבחן מיום 10.5.98, בעמ' 2, פסקה 1, וראה: התעודה נ/2). בשנת 1979 הנאשם נפגע משאיפת עשן בדירה בוערת ממנה חילץ ילדים ובעקבות כך לקה במחלת האסטמה והוא מוכר כנכה צה"ל בדרגת 20% נכות לצמיתות (ראה: בתסקיר דלעיל, שם, וראה: תעודת נכה נ/3, מיום 20.7.81). חלפו כ-6 שנים ממועד העבירה שבאישום 1, ולמעלה מ-5 שנים מהעבירות שבאישומים 5 ו-6. הנאשם ומשפחתו סבלו מעינוי דין. מחלת הסוכרת והלחץ דם של אשתו של הנאשם. הסניגור טען שהנאשם לא המשיך לבצע עבירות. הנאשם היה עצור 5 ימים בגין התלונה שבאישום ראשון. עדויות עדי האופי (תמצית העיקר): העד מר עוזי מאיר - הנאשם נותן יחס טוב לקונים בחנותו, ואוהבים אותו (בעמ' 201 - 202 לפר'). מר דוד ברכה - הנאשם סייע לנוער בעיר, בהתנדבות. הנאשם היה קפטן של קבוצת הכדורגל. ילדים באים לחנות של הנאשם, קונים ומדברים איתו, כאדם מכובד (בעמ' 202 - 203 לפר').

לאחר ששקלתי את האמור בהכרעת הדין, את האמור במסמכים ובתסקיר שירות המבחן, את מה שאמרו עדי האופי, ואת הראיות והטיעונים לעונש, באתי לכלל מסקנה, כי על אף השיקולים והמידע שלקולא, לא אוכל להסתפק בעונש שלו טען הסניגור.

אלה נימוקיי:

1. חומרת עצם המעשים שביצע הנאשם, בפוגעו באינטימיות גופן של המתלוננות:  
בהכרעת הדין מיום 20.11.97 (עמ' 105 עד עמ' 194), קבעתי, בין השאר כך:  
אישום ראשון: הנאשם עשה מעשה מגונה בקטינה שירן חובב, בכך שהנאשם אחז בידה, לקח אותה דרך סימטה, הלך איתה לאתר בניה סמוך למקום, חיבק אותה



בתי המשפט

בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

במותניה, שאל אותה אם היא פוחדת ממנו, אמר לה לחבק אותו כאילו הוא חבר שלה, והעלה את ידיו למעלה בגופה מהמותניים כלפי מעלה. הנאשם גם אמר לשירן שלא תספר לאף אחד על מה שקרה בארוע.

אישום חמישי:

הנאשם עשה מעשה מגונה בקטינה מיטל פופלבסקי, בכך שהנאשם משך את מיטל מכתפה והושיב אותה על ברכיו. הנאשם אמר לה שכל מה שהיא תרצה הוא יתן לה בתינס. מיטל ניסתה לקום, ואז הנאשם הושיב אותה עוד פעם על ברכיו.

אישום שישי:

הנאשם עשה מעשה מגונה בקטינה אנט נגר, בכך שהנאשם אחז בידה, הושיב אותה עליו, נישק לה את החזה, ליטף את ישבנה, ואמר לה שהוא אוהב אותה.

2. המחוקק קבע בצידה של כל אחת משלוש העבירות מסוג פשע שביצע הנאשם לפי סעיף 348 (א) לחוק, עונש מחמיר - עד 7 שנות מאסר. לא בכדי תוקן בשעתו גם סעיף 348 (א) לחוק, מתוך מגמה של העלאת רמת הענישה בכל הקשור לעבירות מין [ראה: ה"ח התש"ן מס' 2001 - חוק העונשין (תיקון מס' 33), התש"ן - 1990, בעמ' 223, 225; ע"פ 68/89 מזרחי נ' מ"י, פ"ד מג (4) 388, 392 - 393].

3. המתלוננות שהנאשם ביצע בהן את המעשים המגוונים, היו צעירות לימים במועד ביצוע העבירות - שירן חובב (אישום ראשון) היתה בת כ-11 שנה ו-9 חודשים מיטל פופלבסקי (אישום חמישי) היתה בת כ-12 שנה וחצי, ואנט נגר (אישום שישי) היתה בת כ-12 שנה וחודשיים בעת שהנאשם ביצע בה את המעשה המגונה.

4. משנה חומרה יש בנסיבות ביצוע העבירות: הנאשם לא היה "זר" למתלוננות. לנאשם יש חנות, שילדים וילדות, ובהם גם המתלוננות, באו כדי לקנות, בין



בתי המשפט

בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

השאר, דברי מתיקה, שתיה, ועוד. בתקופה שלפני המעשה המגונה שביצע בה הנאשם, שירן חובב (אישום ראשון) היתה תמיד באה אל הנאשם לחנות והוא היה מציע לה ממתקים (בע' 52 לפר', ש' 23-24); כשמיטל פופלבסקי (אישום חמישי) באה לקיוסק של הנאשם במועד הארוע, לא היה זה בפעם הראשונה (בעמ' 68 לפר'); אנט נגר (אישום שישי) היתה באה הרבה פעמים לחנותו של הנאשם לפני שהוא ביצע בה את המעשה המגונה (בע' 37 לפר', ש' 17-21).

הנאשם ביצע איפוא במתלוננות מעשה מגונה, תוך שהוא "מנצל" את ההיכרות השוטפת למעשה, שבינו לבין המתלוננות הקטינות הקטנות, שהיו באות לתומן לחנותו כדי לקנות, כפי שעשו ילדים וילדות אחרים, בלי שיכלו להעלות בדעתן שעליהן לעמוד על המשמר מפני הנאשם, שעומד לבצע בהן מעשה מגונה.

זאת ועוד: את המעשים המגונים שהנאשם ביצע במיטל ובאנט, הוא ביצע ממש בעת שהן באו לקנות בחנותו: מיטל פופלבסקי באה לחנות של הנאשם לקנות כמה דברים ואז הנאשם ביצע בה את המעשה המגונה. הנאשם אמר לה דבר פיתוי - כל מה שהיא תרצה הוא יתן לה בחינם (בעמ' 68 לפר'); אנט נגר נכנסה לחנות של הנאשם וביקשה ממנו טרופית (עמ' 35 לפר', ש' 25-27) ואז הנאשם ביצע בה מעשה מגונה. [גם לשירן חובב הנאשם אמר דבר פיתוי-אם היא תרצה, אז שתבוא אליו לחנות והוא יביא לה דברים (בעמ' 52 לפר', ש' 27-28)].

המתלוננת אנט נגר (אישום שישי), העידה:

"...והייתי תמימה ובאתי רק לקנות ממנו והוא עשה לי מה שהוא עשה לי..."

(בעמ' 39 לפר', שו' 6 - 7).

הנאשם מעל באמונן של הקטינות, בבצעו בהן מעשים מגונים בנסיבות כאלה.



## בתי המשפט

## בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

לא פחות חמורות, ואולי אף יותר חמורות, היו הנסיבות שבהן ביצע הנאשם את המעשה המגונה בשירן חובב (אישום ראשון): שירן ישבה לתומה על ספסל לפני בית המרקחת. הנאשם, מיוזמתו, ניגש אליה, תפס אותה בידה, לקח אותה דרך סימטה, הלך איתה לאתר בניה סמוך למקום, ושם ביצע בה את המעשה המגונה. הפגיעה בילדה היושבת לתומה על ספסל מחד, ותעוזה הנאשם והסיכון הסמון בו כאשר הוא הרהיב עוז לגשת לילדה, לקחת אותה למקום אחר, ולבצע בה שם את זממו מאידך, אלה מדברים בעד עצמם לחומרה בענייניו של הנאשם. הנאשם אף הוסיף חטא על פשע באומרו לשירן, שלא תספר לאף אחד את שארע. דברים אלה, שהנאשם - אדם מבוגר ו"גדול", שאינו "זר" לשירן - אמר לה, כשהיא בת כ-11 שנה ו-9 חודשים בלבד במועד הארוע, עוצמתם ברורה.

5. עוצמת הפגיעה במתלוננות, תחושתן הקשה וכאבן, בעיקר שירן ואנט, בגלל מה שעשה להן הנאשם:

5.1. בעניינה של שירן חובב (המתלוננת שבאישום ראשון):

שירן חובב העיזה בכאב ובהתרגשות:

\* "...הייתי המומה ומתוסכלת..." (בע' 50 לפ', ש' 13; בע' 52 לפ', ש' 5-6).  
 \* "...(ש)לא קיבלתי שום דבר חוץ מסיוטים ועד היום אני מקבלת סיוטים ואני פוחדת ללכת לבד בלילה, ולא נותנים לי ללכת לבד בלילה לא המשפחה ולא החברות שלי..." (בעמ' 50 לפר', שו' 25 - 28).

\* "...מאז הארוע יש לי סיוטים. היה זמן כלשהו שלא יכולתי לישון במשך חודש ותמיד הייתי מדמיינת שהוא היה יורד לי מהמזגן מהקיר וממש הייתי רואה אותו ולא מזמן גם היה לי סיוטים וגם באותו יום שהייתי בבית המשפט ולא העדתי היו לי סיוטים. זה קורה לעיתים די תכופות יש לי סיוטים מזה. אני גם פוחדת ללכת לבד והחברות שלי היו מביאות לי גז מדמיע או



בתי המשפט

בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

01 שהן היו מזמינות לי מונית. ועד היום אני פוחדת ללכת לבד. " (בע' 52 לפר'  
02 ש' 29-30, ובע' 53 לפר', ש' 5-9; ראה גם בעמ' 58 לפר', שו' 18 - 19).

03  
04 \* "...אתה אומר לי שעל סמך העדות שלי הנאשם יכול ללכת לבית הסוהר ואני  
05 אומרת שטוב מאוד שהוא ילך לבית הסוהר... טוב מאוד שהוא ילך לכלא על מה  
06 שהוא עשה לי ולעוד בנות שאני יודעת שהוא עשה להן את זה והן לא באות  
07 להעיד בבית המשפט." (בעמ' 56 לפר', שו' 20 - 23).

08 \* "...אני אומרת לך שלא המצאתי את זה ולא הגשתי גם תביעה כספית ואני  
09 לא רוצה כסף אלא אני רוצה לא לפחד ללכת בחושן. ועוד משהו שאני רוצה זה  
10 שהנאשם ילך לבית הסוהר !!!..." (בעמ' 58 לפר', שו' 20 - 23).

11  
12 מר יצחק חובב, אביה של שירן חובב (אישום ראשון), העיד:  
13 \* "...ובת שלי נכנסה בוכיה והיתה בשוק כזה..." (בע' 60 לפר', ש' 23).  
14 ועוד מנהמת ליבו:

15 \* "...הילדה לא יכלה לישון וכל הזמן רעדה ובאה אלינו למיטה ואמרה לנו  
16 שהיא פוחדת לישון וכל פעם היא נזכרת." (בעמ' 64 לפר', שו' 6 - 8).

17 \* "...אני עברתי עם הילדה תקופה קשה. היא לא יכלה לישון בלילה והייתי  
18 יושב ותופס אותה רועדת ואומרת שהיא פוחדת. אמרתי לה שאני אשמור עליה..  
19 זו ילדה בת 12 וחצי וזה דבר שלא יאמן..." (בע' 64 לפר', שו' 24 - 27).

20  
21 5.2. בעניינה של אנט נגר (המתלווננת שבאישום שישי):

22 אנט נגר העידה:

23 \* "לאחר מכן הלכתי לחוג אורגן. וכל החוג העינייים שלי היו אדומות מבכי,  
24  
25  
26  
27  
28  
29  
30  
31



## בתי המשפט

## בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

והייתי מאוד במצב רוח ירוד... המורה היתה הגב' אפרת בן מנחם. לאחר מכן חזרתי הביתה... הלכתי והתקלחתי טוב טוב... " (בע' 36 לפר', שו' 6 - 10).

\* "הוא אמר לי "אוי איך אני אוהב אותך" והמילים האלה מהדהדות לי עכשיו בתוך הראש. " (בעמ' 38 לפר', שו' 21 - 22).

\* "... לזכור את זה שהוא נגע בי זו לא הנאה כל כך גדולה !!! " (בעמ' 39 לפר', שו' 12 - 18).

גב' אפרת בן מנחם, המורה לאורגן של אנט נגר, העידה:

"... אנט הגיעה לשיעור... היא היתה נראית לי מאוד נסערת... מאוד עצובה... ראייתי שהיא מאוד מאוד נוקשה וסגורה..." (בע' 30 לפר', שו' 18 ו-22).

גב' ענת דובדבני, שהיתה מנהלת בית הספר ביהוד, העידה:

"... אנט היתה נרגשת בוכה (ו)מבוהלת." (בעמ' 33 לפר', שו' 5).

גב' מירי אלטמן, שהיתה יועצת בית הספר, העידה:

"... אנט נראתה מאוד מאוד נרגשת..." (בעמ' 76 לפר', שו' 1 - 3 מלמטה; ובעמ' 77 לפר', שו' 2 מראש העמוד);

"... (ו)היא בכתה... וזה זעזע אותה מאוד והיה לה עם זה מאוד קשה..." (בעמ' 77 לפר', שו' 4, ו-7 - 8 מראש העמוד).

6. "מסר" בגזר הדין, צריך שיהיה ברור וחד משמעי: בעל חנות, שמבצע מעשים מגונים בגופן של ילדות/נערות הבאות אליו לתומן כדי לקנות בחנותו, יענש בחומרה, ובענישה מכאיבה. הענישה חייבת להבהיר לנאשם ולאחרים שכמותו את המחיר הכבד שישלמו, אם יתנו דרוו ליצריהם "על חשבון" גופן של נערות/ילדות, לא כל שכן כשאלה נערות שנהגו לקנות בחנות לפני הארוע. הוקעת מעשיו של הנאשם על ידי הטלת עונש מאסר בפועל שירוצה בבית הסוהר, תבהיר לנאשם ולאחרים, שעל מעשים מסוג זה, תוטל ענישה מוחשית ומרסנת.



## בתי המשפט

## בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

01  
02  
03  
04 רק ענישה שכוללת מרכיב של כליאה כתגמול על המעשים שעשה הנאשם, תשר  
05 "מסר" שלפיו עבירות כאלה אינן "נסלחות" ושכאבן וסבלן של הנערות שירן,  
06 מיטל ואנט, והפגיעה בהן, אכן נענים בעונש הולם ומרתיע ע"י בית המשפט.  
07 קביעת עונש מאסר בפועל לריצוי בעבודת שירות, תחטיא באופן משמעותי את  
08 ה"מסר" ההכרחי האמור, היא אינה "תגמול" הולם על העבירות החמורות שביצע  
09 הנאשם בנסיבות החמורות של ביצוען, והיא אף עלולה לעודד אחרים לחשוב כי  
10 הם אינם מסתכנים בעבריינות מסוג זה יתר על המידה.  
11 עונש של כליאה גם ימחיש, שהוראת המחוקק שקבעה עונש מחמיר לגבי כל אחת  
12 מהעבירות שביצע הנאשם, איננה "אות מתה". יש ליצוק בה תוכן ממשי-פעיל.

13  
14  
15 7. המעשים המגוונים שביצע הנאשם לא היו בבחינת מעידה חד פעמית: הנאשם ביצע  
16 את המעשה המגונה בשירן חובב בחודש אפריל 1992, ואת המעשים המגוונים  
17 במיטל, ובאנט, הנאשם ביצע כ-10 חודשים לאחר מכן - בחודש פברואר 1998.  
18 זאת ועוד: עפ"י תסקיר שירות המבחן מיום 10.5.98, לא רק שהנאשם לא  
19 הצליח להתייחס לאחריותו לעבירות, וגם לא לבעייתיות כלשהי בחייו או  
20 בתיפקודו (בעמ' 1 לתסקיר, פסקה 2; בעמ' 2 לתסקיר, פסקה אחרונה), לא  
21 ביטא מוטיבציה לטיפול, אינו מסוגל להסתייע בקשר טיפולי, ושירות המבחן  
22 נמנע מהמלצה בעניינו (בע' 3 לתסקיר, פסקאות 1 - 2), אלא שהנאשם הדגיש  
23 את תפיסתו העצמית כ"קורבן" (!! - ג'נ') בעבירות נושא דיון זה (בעמ' 1  
24 לתסקיר, פסקה 2; בעמ' 2 לתסקיר, פסקה אחרונה).  
25 מנסיבות אלה מסתבר גם הצורך בהרתעת הנאשם בענישה, מלשוב ולבצע עבירות  
26 מהסוג שביצע נושא גזר דין זה. כפי שאמרתי בהכרעת הדין, התנהגותו של  
27 הנאשם כלפי המתלוננות בבצעו בהן מעשים מגוונים, על פי טיבה ומעצם  
28 מהותה, היא התנהגות שאיננה כפופה להגיון או לאמת מידה רציונלית כלשהי,  
29 ושבנסיבות הענין, קרוב לוודאי, שהיא נעוצה בכניעה לכוחו של היצר.





## בתי המשפט

## בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

01  
02  
03  
04 .8 לא שמעתי מהנאשם מילה של חרטה על המעשים שעשה לשירן, למיטל, ולאנט.

05  
06 .9 אומנם חלפו כ - 6 שנים ממועד ביצוע העבירה נושא אישום ראשון, ולמעלה  
07 מ - 5 שנים מהעבירות נושא אישומים חמישי ושישי.

ואולם:

08  
09 9.1. אומנם כתב האישום הוגש ביום 14.8.94, היינו בחלוף למעלה משנתיים  
10 מהעבירה נושא אישום ראשון, ואולם, המשפט התנהל כסדרו. כתב האישום כולל  
11 6 אישומים, 6 מתלוננות. שמיעת הראיות נמשכה כשנה וחודש (בעמ' 18 לפר'  
12 עד עמ' 94 לפר'). הכרעת הדין ניתנה ביום 20.11.97. הסניגור ביקש תסקיר  
13 שירות מבחן, ובחלוף כחצי שנה ממועד הכרעת הדין, לאחר שהתקבל תסקיר שרות  
14 המבחן, נשמעו, ביום 20.5.98, ראיות וטיעונים לעונש.

15  
16 בע"פ 568/72 כרמל עזרא ואח' נ' מ"י, פ"ד כז (1) 806, 810, נאמר:

17 "...יש חשיבות מסויימת לזמן העובר, כאשר הנאשם לא חזר בזמן זה לסורו  
18 ולא הטא עוד. דבר זה יכול לשמש שיקול להקלה בעונש... אבל לא עד כדי  
19 לבטל כליל את עונש המאסר שמבחינות אחרות...ראויים לו." (מול ו' - ז').

20  
21 9.2. תומרת העבירות שביצע הנאשם, חומרת נסיבות ביצוען כמתואר לעיל,  
22 גילן הצעיר של המתלוננות, עוצמת הפגיעה בהן, תחושתן הקשה וכאבן, הצורך  
23 בהרתעה וב"מסר" ענישתי הולם בעבירות כמו אלה שביצע הנאשם בנסיבות  
24 ביצוען, והעדר לקיחת אחריות וחרטה מצד הנאשם, משקלם המצטבר של אלה רב  
25 ועדיף על משקלו של חלוף הזמן [השווה ככלל, בהקשר זה של יישום סוגיית  
26 "עינוי דין" בגזירת העונש, למשל: ע"פ 3632/92 גבאי נ' מ"י, פ"ד מו (4)  
27 487, 490 מול האותיות ב' - ז'; ע"פ 6799/93 עטייה נ' מ"י (לא פורסם  
28 בפ"ד), מפי כב' השופט ד' לוין, בסעיף 5 לפסק הדין מיום 15.3.94].



## בתי המשפט

## בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

9.3. חלוף הזמן כמפורט לעיל, מצדיק הקלה במישכו של המאסר הממשי שייגזר על הנאשם. [השווה ככלל, בהקשר זה של יישום סוגיית "עינוי דין" בגזירת העונש, למשל: ע"פ 3375/92 בן יהודה נ' מ"י (לא פורסם בפ"ד), בסע' 11 סיפא ו-12 לפס"ד מ-14.2.93; ע"פ 876/90 וינקרנץ נ' מ"י (לא פורסם בפ"ד) בסע' 8 לפס"ד מיום 4.8.91; ע"פ 786/84 הלוי נ' מ"י, פ"ד לט (2) 714, 717 מול האותיות ג'-ד'; ע"פ 281/87 אבו סאחב נ' מ"י (לא פורסם בפ"ד), פס"ד מיום 12.7.87; ע"פ 453/86 פרנקל נ' מ"י (לא פורסם בפ"ד), פס"ד מ-21.8.86]. אלמלא אותו חלוף זמן, ראוי היה הנאשם לעונש תמור בהרבה [השווה: ע"פ 2883/95 מ"י נ' פלוני (לא פורסם בפ"ד), פס"ד מ - 31.8.95].

9.4. לא ניכר היה בעת שהמתלוננות העידו בבית המשפט, שחלוף הזמן (עד למועד עדותן), שיכך את מידת פגיעתן, תחושתן הקשה, כאבן ותיסכולן. נראה היה, שרישומם של מעשיו של הנאשם, עדיין ניכרים במתלוננות, ובעוצמה. [ראה גם בסעיף 5 לעיל, במובאות מדברי המתלוננות, ומדברי אחרים].

[ראה ככלל, לענין שיקולי ענישה בסיסיים: ע"פ 2099/92 עונאד נ' מ"י, בסעיף 10 לפסה"ד (לא פורסם בפ"ד); ע"פ 1399/91 ליבוביץ נ' מ"י, פ"ד מז (1) 177, 179-180, 187 מול האות ד'; ע"פ 2580/93 פלוני נ' מ"י, פ"ד מז (3) 516, 520 מול האות ו'; ע"פ 4872/95 מ"י נ' אילון (לא פורסם בפ"ד), מיום 2.11.95, בסעיפים 5 ו-6 בפסק הדין, וגם בסעיפים 8 ו-11].

השיקולים והמידע שלקולא - לרבות, עברו הנקי של הנאשם, גילו, היותו אב ל-4 ילדים וסב לנכדים, עבודתו כשוטר במשך כ - 15 שנה שבמהלכה הוא קיבל תעודת הצטיינות ולקה בנכות של 20%, עינוי הדין וחלוף הזמן ממועד העבירות, עדויות עדי האופי, והנסיבות המשפחתיות כאמור בתסקיר - ימתנו במידה רבה את העונש



## בתי המשפט

## בית משפט השלום בתל-אביב

ת.פ. 5696/94

שיוטל על הנאשם, אך אין בהם די כדי לאיין את משקלם הרב והעדיף של המידע השיקולים, והנסיבות שלחומרא, שפורטו לעיל. אכן, למרבה הצער, יתכנו "מעשים מגונים" חמורים מאלה שעשה הנאשם. ואולם, חומרת העבירות שבניצע הנאשם, חומרת נסיבות ביצוען, גילן הצעיר של המתלוננות, עוצמת הפגיעה בהן, תחושתן הקשה וכאבן, הצורך ב"מסר" ענישתי הולם ובהרתעה, והעדר חרטה מצידו של הנאשם, תפיסתו העצמית כ"קורבן" ללא בעייתיות כלשהי אצלו, משקלם של כל אלה רב דיו, כדי שעל הנאשם יוטל עונש מאסר בפועל בבית הסוהר ולו לתקופה לא ארוכה יחסית לעונש לו ראוי הנאשם על מעשיו.

אני גוזר איפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 9 (תשעה) חודשי מאסר בפועל, שמהם ינוכו 5 ימי מעצר.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יישא את עונשו זה אלא אם עבר תוך תקופה של 3 שנים מיום שיחרורו ממאסרו עבירה לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 מסוג פשע, לרבות ניסיון.
3. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יישא את עונשו זה אלא אם עבר תוך תקופה של 3 שנים מיום שיחרורו ממאסרו עבירה לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 מסוג עוון, לרבות ניסיון.
4. הנאשם ישלם פיצוי למתלוננות שירן חובב, מיטל פופלבסקי ואנט נגר, ע"י הפקדה בקופת בית המשפט, של הסכומים כדלקמן:
  - 4.1. לשירן חובב, מרח' המייסדים 3 יהוד - סך של 3,000 ש"ח.
  - 4.2. למיטל פופלבסקי - סך של 2,000 ש"ח.
  - 4.3. לאנט נגר - סך של 2,500 ש"ח.



221

בתי המשפט

## בית משפט השלום בתל-אביב

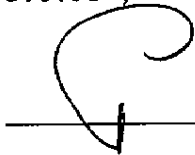
ת.פ. 5696/94

01  
02  
03  
04 כל אחד מסכומי הפיצוי האמורים לעיל ישולם ב - 5 תשלומים חודשיים,  
05 שווים ורצופים, החל מהראשון לחודש שלאחר החודש שבו ישוחרר הנאשם  
06 ממאסרו, ולא יאוחר מכל 1 בחודש שלאחר מכן.  
07 לא שולמו סכומי הפיצוי האמורים במלואם ובמועדם, הרי שהם יישאו הפרשי  
08 הצמדה וריבית כחוק, מהיום ועד למועד תשלומם המלא בפועל.

09  
10 **[תשומת לב מפקד מתקן הכליאה: יש להבטיח, מבחינת הנאי הכליאה של הנאשם שהוא**  
11 **שוטר לשעבר, שלא יאונה לו כל רע בתקופת כליאתו].**

12  
13 הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.

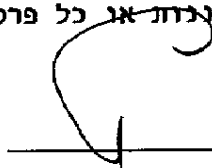
14  
15 ניתן והודע במעמד ב"כ התביעה עו"ד זנק, במעמד הנאשם מר אלברט חביב,  
16 במעמד הסניגור עו"ד ח' משגב, ובמעמד קצינת המבחן גב' [2], היום, 3.6.98.

17  
18  
19 

גלעד נויטל

ש ו פ ט

20  
21  
22  
23 מותר לפרסום מיום 3.6.98, למעט איסור פרסום שמן של כל המתלוננות או כל פרט  
24 אחר שיש בו כדי לזהותן.

25  
26 

גלעד נויטל

ש ו פ ט